

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.314/2018/16. szám

A Szegedi Ítéltábla a **pártfogó ügyvéd neve (címe)** által képviselt **felperes neve (címe)** levelezési című felperesnek – az Országos Bírósági Hivatal által képviselt **II.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű II. rendű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2018. január 10. napján kelt 6.P.20.107/2017/36. számú ítélete ellen a felperes részéről 39., 40. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 14.000,- (Tizennégyezer) forint másodfokú eljárási költséget.

A pártfogó ügyvéd díját a felperes viseli.

A le nem rótt 2.500.000,- (Kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperest a **(város 1 neve)-i** Bíróság 2004. január 29-án jogerőre emelkedett 11.B.2002/2001/12. számú ítéletével 2 év, a **(város 2 neve)-i** Bíróság 2004. június 10-án jogerőre emelkedett 15.B.IX.20.941/2003/18. számú ítéletével 8 hónap, a **(város 3 neve)-i** Bíróság 28.B.22.055/2002/43. számú – a **(megye 1)** Megyei Bíróság 3.Bf.619/2004/11. számú határozatával – 2005. március 16-án jogerőre emelkedett ítéletével 1 év 8 hónap börtönbüntetésre ítélte, amelyek végrehajtását próbaidőre felfüggesztették.

A **(város 1 neve)-i** Bíróság a 2010. május 25-án kelt 15.B.50/2006/374. számú – a **(megye 2)** Megyei Bíróság 1.Bf.299/2010/16. számú határozatával – 2011. február 16-án jogerőre emelkedett ítéletével a felperest 1 év 6 hónap börtönbüntetésre és a 2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte, valamint elrendelte a fenti ítéletekben kiszabott felfüggesztett büntetések végrehajtását.

A felperes a **(város 1 neve)-i** Bíróság 11.B.2002/2001/12. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés kitöltését 2011. december 15-án kezdte meg.

A **(város 4 neve)-i** Törvényszék Büntetés-végrehajtási Csoportjának megkeresése alapján hivatalból lefolytatott összbüntetési eljárásban a **(város 3 neve)-i** Járásbíróság a 2013. július 1-én meghozott – a **(város 3 neve)-i** Törvényszék 18.Bkf.559/2013/2. számú határozatával – 2013. szeptember 19-én jogerőre emelkedett ítéletével az utólagosan végrehajtani rendelt börtönbüntetéseket összbüntetésbe

foglalta és tartamát 2 év 7 hónap börtönben állapította meg. Az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében a felperes kifogásolta, hogy az eredetileg felfüggesztett szabadságvesztés büntetések utólagos végrehajtását elrendelő újabb elítélés büntetésének az összbüntetésbe foglalására nem került sor. A másodfokú bíróság ezzel kapcsolatban rögzítette, hogy az összbüntetésbe foglalás törvényi feltételei ezen újabb elítélés esetében nem álltak fenn, hiszen ezzel az ítélettel került sor a korábbi felfüggesztett büntetések utólagos végrehajtásának elrendelésére, mert éppen a próbaidő alatt követte el a felperes a fenti ítéletben megállapított bűncselekmény.

A felperest a II. rendű alperes a 2013. április 29-án meghozott 3.B.322/2010/176. számú ítéletével több vagyon elleni bűncselekmény elkövetése miatt 5 év börtönbüntetésre, 5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte és vele szemben vagyonek Kobzást rendelt el.

A felperes módosított keresetében 50.000.000,- Ft sérelemdíj és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni a II. rendű alperest. Hivatkozása szerint a II. rendű alperes és a **(város 1 neve)**-i Járásbíróság megsértették a személyhez fűződő jogait egyrészt azzal, hogy az alperes járásbírósága a büntetés-végrehajtási intézet kezdeményezése ellenére elmulasztotta büntetései összbüntetésbe foglalását, másrészt azzal, hogy az előttük folyamatban lévő ügyekhez más büntető ügyeket nem egyesítettek. Álláspontja az volt, az összbüntetésre a legutolsó ítéletet hozó bíróság, azaz a **(város 1 neve)**-i Járásbíróság lett volna jogosult. Hangsúlyozta, a **(város 1 neve)**-i Járásbíróság és a II. rendű alperes által folytatott büntetőeljárásban helye lett volna további ügyei egyesítésének, ennek elmaradása relatív szabálysértés. Az objektív mérlegelés körében pedig azt is kell vizsgálnia a bíróságnak, hogy milyen hátrányt és jogsérelmet okoz a terheltnek. Megítélése szerint az egyesítés elmulasztásával 22 év 10 hónapos időtartamú hátrányt okoztak neki.

A II. rendű alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Kifejtette, az egyesítés az érintett büntetőügyekben nem volt kötelező, annak lehetőségét a bíróságok mérlegelték, és nem tartották célszerűnek, elmaradását a hivatkozott ügyekben eljáró másodfokú bíróságok sem kifogásolták. Utalt arra, a 3.B.322/2010/176. számú ítélet kapcsán bejelentett fellebbezéskor az egyesítés elmaradását nem sérelmezte a felperes, csak a jogerős határozat meghozatalát követően felülvizsgálati indítványában, amelyet a Kúria Bfv.I.991/2014/2. számon érdemi vizsgálat nélkül elutasított. Az összbüntetésbe foglalással kapcsolatban álláspontja az volt, az eljárás lefolytatására a **(város 3 neve)**-i Járásbíróság volt jogosult, mert ez a bíróság hozta meg az érintett alapítéletek közül az időben legutolsót. Ez egyben azt is jelenti, hogy a **(város 1 neve)**-i Járásbíróság mulasztásának a lehetősége fel sem merülhet. Kiemelte, a felperest az összbüntetés kapcsán joghátrány nem érte, személyhez fűződő joga nem sérült, így sérelemdíj megfizetésére sem tarthat igényt megalapozottan. Megjegyezte, annak igényelt összege is eltűzött.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában elsődlegesen rögzítette, a jogvita elbírálására a 2013. évi CLXXVII. törvény 8. § (1) és (2) bekezdései alapján a korábban hatályos Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) rendelkezései alkalmazandók, mivel az összbüntetésbe foglalási eljárásra korábban került sor, mint ahogy az új Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatályba lépett. Erre figyelemmel a keresetet személyhez fűződő jogok megsértése miatti kártérítési keresetként bírálta el. Rámutatott, a felperest terhelte a II. rendű alperes jogsértő magatartásának és annak bizonyítása, hogy mulasztásával számára kárt okozott, valamint hogy a vélt károkozás és a felperes károsodása között okozati összefüggés áll fenn. Ezzel szemben a felperes nem bizonyította, hogy a II. rendű alperes mulasztott az összbüntetésbe foglalás kapcsán. Az igényelt eljárás lefolytatására nem volt ugyanis illetékes, mivel az összbüntetésbe foglalt határozatok közül a legutóbb keletkezett a **(város 3 neve)**-i Bíróság hozta meg, amely egyébként az összbüntetési eljárást le is folytatta. Utalt arra is, a II. rendű alperes járásbíróságának eljárását kizárta az is, hogy a hivatkozott ítéleteivel elbírált cselekmények

elkövetési ideje jóval későbbi, mint az összbüntetéssel érintett cselekményeké. Megállapította, a csatolt határozatokból kitűnik, hogy a felperest semmilyen joghátrány nem érte az összbüntetések kapcsán, a módosított keresetben hivatkozott személyhez fűződő jogai sem sérültek, jogai megsértése sem bizonyított, ezért nem jogosult nemvagyoni kártérítésre sem.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést elsődlegesen annak hatályon kívül helyezése, másodlagosan megváltoztatása és a II. rendű alperes kereseti kérelem szerinti marasztalása érdekében. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság nem értékelt, hogy a felperesnek büntetés-végrehajtási intézetből kellett a jogsértést bizonyítania, de előadott bizonyítékaikat sem vette kellő súllyal figyelembe, szemben az alperesi állításokkal. Azzal is érvelt, hogy nem tárt fel kellő mértékben a tényállást sem, így ítélete teljes mértékben megalapozatlan.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai szerinti helybenhagyására irányult. Véleménye az volt, az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, a bizonyítási teher szabályait a perben helyesen alkalmazta és a beszerzett bizonyítékokat okszerűen értékelve helyesen állapította meg a tényállást, abból levont következtetései is helytállóak. Kiemelte, a felperesnek az elsőfokú bíróság bizonyíték mérlegelési tevékenységét általánosságban, konkrétumok megjelölése nélkül vitató előadása nem foghat helyt.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az ítélet tábla a másodfokú eljárás során beszerzett határozatok (Szegedi Ítélet tábla Bf.II.318/2013/13. számú ítélete, a Kúria Bfv.I.991/2014/2. és Bfv.I.1170/2018/2. számú végzései) alapján a tényállást a következőkkel egészíti ki:

A II. rendű alperes előtt 3.B.322/2010. számon indult büntetőeljárásban a felperes először a jogerős ítélettel szembeni felülvizsgálati indítványában hivatkozott arra, hogy az ügyet a **(város 1 neve)**-i Járásbíróság 15.B.50/2006. számú ügyével egyesíteni kellett volna.

A **(város 4 neve)**-i Ítélet tábla Katonai Tanácsa 2018. február 26-án kelt 6.Kbkf.10.007/2018/4. számú ítéletével az **(alperes neve)** 3.B.322/2010. számú, a **(város 3 neve)**-i Törvényszék Katonai Tanácsa Kb.I.22/2011. számú, a **(város 4 neve)**-i Törvényszék 14.B.936/2013. számú és a **(város 3 neve)**-i Járásbíróság 53.B.1200/2014. számú ügyeiben meghozott ítéleteivel kiszabott börtönbüntetések összbüntetésbe foglalta, időtartamát 9 év 8 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésben állapította meg.

A felperes keresete alapjaként személyiségi jogainak megsértésére hivatkozott.

A jogvita elbírálására az állított jogsértés időszakából adódóan – osztva az elsőfokú ítéletben ekörben kifejtetteket – az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) rendelkezései az irányadóak. A Ptk. 75. § (1) bekezdése általános jelleggel védi a személyhez fűződő jogokat és generálklauzulaként rögzíti, hogy azokat mindenki köteles tiszteletben tartani. Elvileg minden személyiségi érdeksérelmet okozó, illetve azt veszélyeztető magatartás jogellenes, mégis vannak olyan körülmények, amelyek fennállása esetén a személyhez fűződő jogsértés jogellenessége kizárt. Ilyen a jog adott személyhez fűződő jogot sértő magatartásra való felhatalmazása. Ennek megfelelően a Ptk. által amellet felállított vélelmet, hogy mások személyhez fűződő jogának bármilyen megsértése vagy korlátozása jogellenes magatartás, a sértő fél megdöntheti annak bizonyításával, hogy az adott magatartásra feljogosított volt, például azért, mert őt arra jogszabály hatalmazta fel. Miután nem kizárható, hogy a II. rendű alperes eljárása során a felperesnek valamiféle személyhez fűződő jogsérelmet okozzon, helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy a rá irányadó jogszabályokat betartva járt-e el. Ha eljárása jogszerű volt, az a személyhez fűződő jog megsértését eleve kizárja, így értelemszerűen annak igényelt jogkövetkezménye, a nemvagyoni kártérítés sem alkalmazható.

Ugyancsak szerepet kaphat eljárásának jogszabályszerűsége annak megállapítása során, hogy a II. rendű alperes jogellenesen okozott-e nemvagyoni kárt a felperesnek. Ez a követelése ugyanis a közigazgatási jogkörben okozott károkért való felelősség körébe esik, hiszen a sérelmezett eljárási cselekmények során a II. rendű alperes közhatalmi feladatait gyakorolta, ennek kapcsán hozott határozatot, járt el, a felperes pedig állította, hogy e tevékenységgel okozati összefüggésben keletkezett a kára (PK 42. számú állásfoglalás). Az ilyen kár megtérítését igénylő félnek azt kell bizonyítani, hogy a bíróság jogellenes tevékenységével, mulasztásával okozati összefüggésben kára keletkezett, és a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható (Ptk. 339. § (1) bekezdés és 349. § (1) bekezdés). Fontos ugyanakkor hangsúlyozni, hogy a jogalkalmazó szervek felelősségét csak kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés alapozhatja meg (BDT2008.1817., BDT2004.1028.), illetve általában nem lehet kártérítési felelősség jogalapja a jogszabály által megengedett mérlegelés eredményeként hozott határozat. Utóbbi esetben csak akkor érvényesíthet a fél kártérítési igényt, ha megállapítható, hogy a határozat felróható módon eszközölt, kirívóan okszerűtlen mérlegelés eredménye (KGD1992.2013.).

Lényeges továbbá, hogy sem a személyiségi jogi, sem a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti per a jogrendszerben elfoglalt helyénél, szerepénél fogva alkalmatlan bármely más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére vagy akár szakmai véleményezésére. A személyiségi jogi per ugyanis nem szolgálhat általános vagy akár különleges jogorvoslati fórumként. A személyiségi jogi per bíróságának nincs jogszabályi lehetősége más eljárásra tartozó jogvita eldöntésére, szakmai véleményezésére, felülbírálatára (hasonlóan: Kúria Pfv.IV.21.423/2014/4.). A fél személyiségi joga megsértésének megállapítására eljárási vagy anyagi jogi szabálysértés csak akkor adhat alapot, ha azt a személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt követik el (hasonlóan: Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.509/2007/4.). A jogi normák ugyanakkor behatárolják a magánszférát, kijelölik azt a határt, melyben a személyiség szabadon érvényesíthető, vagyis ha az adott eljárás megfelelt a jogszabályoknak, a személyiségi jogsértés eleve kizárt.

A felperes kártérítési igényét egyrészt arra alapította, hogy a **(város 1 neve)**-i Járásbíróság elmulasztotta a kiszabott szabadságvesztések összbüntetésbe foglalását.

Az állított jogsértés időszakában hatályos, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 574. § (1) bekezdése szerint az összbüntetésbe foglalásra a legutóbb befejezett ügyben eljárt elsőfokú bíróság illetékes, ha az eljárásokat azonos hatáskörű bíróságok folytatták; egyébként a magasabb hatáskörű elsőfokú bíróság jár el. A **(város 1 neve)**-i Bíróságon 15.B.50/2006. számon indult büntetőeljárás 2011. február 16-án történt jogerős befejezésével négy olyan ítélet volt, mely a felperessel szemben szabadságvesztés büntetést alkalmazott. Közülük a legutóbb befejezett ügyben a **(város 1 neve)**-i Bíróság járt el.

Az összbüntetésbe foglalás anyagi jogi feltételeit akkor meghatározó Büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (Btk.) 92. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha az elkövetőt több, határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélik, és az elkövető valamennyi bűncselekményt a legkorábban hozott ítélet jogerőre emelkedését megelőzően követte el, a jogerősen kiszabott büntetéseket összbüntetésbe kell foglalni. Ez alapján a **(város 1 neve)**-i Bíróság által kiszabott büntetés akkor lenne összbüntetésbe foglalható az ezt megelőzően hozott ítéletekben kiszabott büntetésekkel, ha a felperes a **(város 1 neve)**-i Bíróság legutoljára hozott ítéletével elbírált valamennyi bűncselekményt a legkorábban hozott ítélet **((város 1 neve)-i Bíróság által 11.B.2002/2001/12. szám)** jogerőre emelkedését megelőzően követte volna el. A **(város 1 neve)**-i Bíróság utóbb meghozott ítéletével elbírált bűncselekményeket azonban a felperes a korábbi ítéletek jogerőre emelkedése után követte el. Az azokban kiszabott, végrehajtásukban felfüggesztett szabadságvesztés büntetések végrehajtásának elrendelése azért történt, mert ez utóbbi ügyben

elbírált bűncselekményeket a felperes a korábbi felfüggesztett szabadságvesztés büntetések próbaidejének tartama alatt – tehát nem a legkorábbi ítélet jogerőre emelkedését megelőzően – követte el. Ez azt jelenti, a **(város 1 neve)-i** Bíróság előtt 15.B.50/2006. számon indult büntetőügyben kiszabott szabadságvesztés büntetés nem volt összbüntetésbe foglalható az ugyanezen bíróság előtt 11.B.2002/2001., a **(város 2 neve)-i** Bíróság előtt 15.B.IX.20.941/2003. és a **(város 3 neve)-i** Bíróság előtt 28.B.22.055/2002. számon indult ügyekben kiszabott és utóbb végrehajtani rendelt szabadságvesztés büntetésekkel. Ebből pedig az következik, hogy az összbüntetésbe foglalás iránti eljárásra nem a **(város 1 neve)-i** Bíróság, hanem a **(város 3 neve)-i** Járásbíróság volt illetékes, mely az eljárást le is folytatta. Az összbüntetésbe foglalás elmulasztásával így a II. rendű alperes járásbírósága – illetékességének hiányában – jogszabálysértést semmiképp sem valósíthatott meg.

A felperes követelését arra is alapította, hogy nem történt meg a vele szemben folytatott büntető ügyek egyesítése a **(város 1 neve)-i** Bíróság és II. rendű alperes előtt folyt eljárásokhoz.

A Be. 72. § (2) bekezdése alapján az egyesítés a bíróság részéről nem kötelezettség, csupán lehetőség, a bíróság mérlegelésén múlik, hogy él-e vele. Ha azt hivatalból nem rendeli el, a Be. 265. § (1) bekezdése szerint a vádlott is indítványozhatja, melyről a bíróságnak fellebbezhető határozattal kell döntenie (Be. Jogtár-kommentár 265. §-hoz fűzött magyarázata).

Ennek kapcsán fontos, hogy a perbeli esetben hiányzik a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének egyik konjunktív feltétele (Ptk. 349. § (1) bekezdés), a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati jog kimerítése, hiszen a felperes az elsőfokú alperesi határozatokat nem fellebbezte meg. Az egyesítés elmaradását csak a II. rendű alperes előtt indult ügyben hozott jogerős ítélettel szembeni felülvizsgálati kérelemben kifogásolta, és csak a **(város 1 neve)-i** Bíróság 15.B.50/2006. számú ügyét érintően.

Megjegyzi az ítéletábra, ha az ügyeket nem egyesítik, utóbb az összbüntetésbe foglalással elérhető ugyanaz a jogkövetkezmény, mint az egy eljárásban történő elbírálással, mivel az összbüntetésbe foglalásnak az a célja, hogy a büntetés úgy kerüljön meghatározásra, mintha a cselekményeket egy eljárásban bírálták volna el (Btk. Jogtár-kommentár 92. §-hoz fűzött magyarázat). Az összbüntetésbe foglalás pedig a **(város 1 neve)-i** Bíróság 15.B.50/2006. számú ügyében kiszabott szabadságvesztés kivételével a későbbiekben meg is történt, vagyis a felperest az egyesítés elmaradása miatt hátrány sem érte. Egyébként ehhez az ügghöz a felperes által megjelölt ügyek nem is voltak egyesíthetők egyrészt mivel törvényszéki elsőfokú ügy nem egyesíthető járásbíróságon folyamatban lévő ügghöz, másrészt mert a **(város 3 neve)-i** Járásbíróság előtti ügy indulásakor a II. rendű alperes járásbírósága előtt indult ügy már jogerősen befejeződött.

Összegezve: a II. rendű alperes a rá irányadó eljárási szabályokat nem sértette meg, így a felperes személyhez fűződő jogai sem sérültek, emiatt a kártérítés iránti igénye – jogellenesség és ezzel okozati összefüggésben álló hátrány hiányában – alaptalan.

Az elsőfokú ítélet az egyesítés elmulasztásával összefüggő hivatkozásra indokolást nem tartalmaz, azonban az ítéletábra – alkalmazva az 1/2014. (VI.30.) PK vélemény 1. pontjában foglaltakat – szükségtelennek látta emiatt az ítélet hatályon kívül helyezését, mivel a megalapozott döntéshez minden szükséges tény, adat rendelkezésre állt.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét – indoklásbeli kiegészítéssel – a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a II. rendű alperes másodfokú eljárásban felmerült útiköltségének megfizetésére.

A pártfogó ügyvéd díját a pervesztessége folytán a felperes viseli (Pp. 87. § (2) bekezdés).

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a felperes teljes személyes költségmentességére figyelemmel – a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján – az állam terhén marad.

Szeged, 2018. november 27.

Dr. Kiss Gabriella s.k.. Tolna András s.k. . Bálint Attila s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

táblabíró